

Excellentie, Dierbare Vader Abt, Dierbare Broeders, Beste Christengelovigen,

Onze-Heer-Jezus-Christus is gekomen om ons de *“weg van God te leren”* (*odos tou theou* in het Grieks) en Hij nodigt ons uit om hem op deze weg te volgen. Het volstaat dus niet om samen als Kerk op weg gaan, we moeten ook weten welke weg we willen volgen: zonder *“the-ode”*, om het met een neologisme te zeggen, zonder de *“weg van God”*, is er geen authentieke syn-ode, *“samen-op-weg-gaan”* mogelijk. En die weg van God, geopenbaard door Christus, is niet de brede weg van de wereld maar wel de smalle weg uit de slavernij van de zonde naar de vrijheid van de kinderen Gods en uiteindelijk naar het Eeuwige Leven. Een weg van authentieke liefde, dat wil zeggen: van offer en zelfverloochening, van nederigheid en gehoorzaamheid; de weg met andere woorden van het Kruis.

Een weg waarop wij zeker geconfronteerd zullen worden met onverschilligheid, met onbegrip, en, ja ook met spot, haat, vervolging. Maar ondanks dit alles, leert Christus ons om deze weg *“in oprechtheid”*, in waarheid te bewandelen, *“zonder de mensen naar de ogen te zien”* of *“naar de mond te praten”*, zonder berekening, zonder dubbelzinnigheid of vaagheid, zonder oog voor de eventuele gevolgen. Vele leerlingen waren en zijn bereid om Christus hierin te volgen, weliswaar met vallen en opstaan, maar moedig en vertrouwend op Gods genade en barmhartigheid.

Anderen weigeren en gaan liever hun eigen weg. Of dat denken ze misschien. Want in werkelijkheid volgen ze gewoon vaak de massa en de ideologie van het moment. Een beetje zoals onze windhaan die met dwaze fierheid verkondigt: *“Ik waai waar ik wil”* (cf. *Joh 3,8...*), maar eigenlijk gewoon onderworpen is aan de grillen van de wind.

In het Evangelie van vandaag zien we dus hoe ook de leerlingen van de Farizeeën en de Herodianen vol zelfgenoegzaamheid en valsheid op weg gaan naar Jezus om hem in de val te lokken. Tot hun grote verbazing, zal de eerlijkheid van Jezus geen aanleiding vormen tot Zijn uitlevering, maar wel integendeel, tot een antwoord waarover zichzelf *“in bewondering stonden”* (v. 22). Een antwoord dat de basis zou worden voor een geheel nieuwe visie op de verhouding tussen politiek en religie, en de christelijke samenleving tot op de dag van vandaag zou bepalen. Slechts één zinnetje, maar van een enorme betekenis: *“Geef aan de keizer wat de keizer toekomt, en aan God wat God toekomt”*.

De implicatie van deze verklaring is onmiddellijk duidelijk, namelijk: *“Geef niet aan de keizer, wat enkel aan God toekomt.”* Het is dus een krachtige besvestiging van het eerste gebod, dat we ook in de eerste lezing hoorden: *“Ik ben de Heer, en niemand anders! Buiten mij is er geen God!”* (*Jes. 45, 5*) Wat Jezus zegt is dus: noch de keizer, noch enige menselijke autoriteit is goddelijk en kan met goddelijk gezag handelen. Dat was nogal een statement in een tijd waar de Romeinse keizers zich steeds meer als goddelijk gingen beschouwen. Op de belastingsmunt die de Joden uit hun zak halen (merk dus op dat Jezus zelf *niet* zo'n munt op zak had) stond de beeltenis van keizer Tiberius, en het volgende opschrift: *“Tiberius, Zoon van de goddelijke Augustus”*. Men kan zich de verlegenheid van de Joden inbeelden.

Jezus' woorden verwijzen dus naar een transcendente werkelijkheid. Munten dragen het beeld van de keizer of de politieke leider; maar de menselijke ziel, draagt het beeld van haar Schepper: elkeen van onze zielen, is geschapen naar het beeld van God (Gen.), die ons bemint en ons roept tot het Eeuwig Leven. Om die reden heeft elke mens een intrinsieke waardigheid, en kan hij nooit herleid worden tot slaaf van wereldse machten: elke mens heeft onvervreembare rechten en plichten, ingeschreven in de natuurwet, en waar geen enkele menselijke macht bevoegdheid over heeft: hij heeft recht op leven, op het stichten van een gezin, op het verwekken en opvoeden van kinderen, op privé-eigendom, op een rechtvaardig loon, op het uitoefenen van het katholieke geloof, enz.

De geschiedenis heeft ons trouwens keer op keer geleerd dat op de plaatsen waar men de christelijke God verbant uit het maatschappelijke leven, men ook de rechten van de mens schendt, soms met miljoenen doden als gevolg.

De kruisbeelden of publieke gebeden in onze scholen, ziekenhuizen, parlementen of gerechtshoven zijn daarentegen een uiting van het feit dat wij geen enkele menselijke autoriteit als absoluut beschouwen, en dat alle menselijke gezag onderworpen is aan Christus Koning en aan hem verantwoording zal moeten afleggen. Tegelijkertijd drukken wij hiermee ook uit dat wij elk legitiem werelds gezag (zolang dit niet in strijd is met de wetten van God) gehoorzamen en aanvaarden als een deelname aan Gods macht, maar ook aan Gods barmhartigheid en liefde. Dat kan alleen maar kracht, vertrouwen en troost geven aan alle burgers, zelfs al zijn zij niet katholiek.

Ten slotte moeten wij ons natuurlijk ook afvragen: wat kunnen de woorden van Christus betekenen in ons persoonlijk leven? Twee vragen wil ik ter overweging meegeven.

Eerst en vooral: in welke mate geven wij inderdaad enkel aan God wat alleen aan hem toekomt. Zijn er geen "keizers" in ons leven die wij tot afgoden hebben gemaakt? Misschien is het een zangeres of een voetballer, een bekendheid van t.v. of internet, een politicus; misschien is het wel een charismatische priester, of een bisschop; misschien ook wel een verslaving, een obsessief idee, een droom, onze hobby, ons werk, ons geld, ons lichaam, onze gezondheid. Een goede test is om eens na te gaan waar wij op Zondag, Dag die aan de Heer gewijd is, het meest mee bezig zijn, heel concreet dan: uitgedrukt in minuten.

En een tweede vraag: in welke mate zijn wij inderdaad "oprecht" in ons geloof. Hoeveel keer per dag, in onze woorden en daden, passen wij ons geloof aan wat de wereld, aan wat de mensen graag horen en zien?

Moge de Heilige Maagd Maria ons allemaal helpen om de weg van God, die uiteindelijk Christus zelf is, in waarheid te bewandelen. Amen.